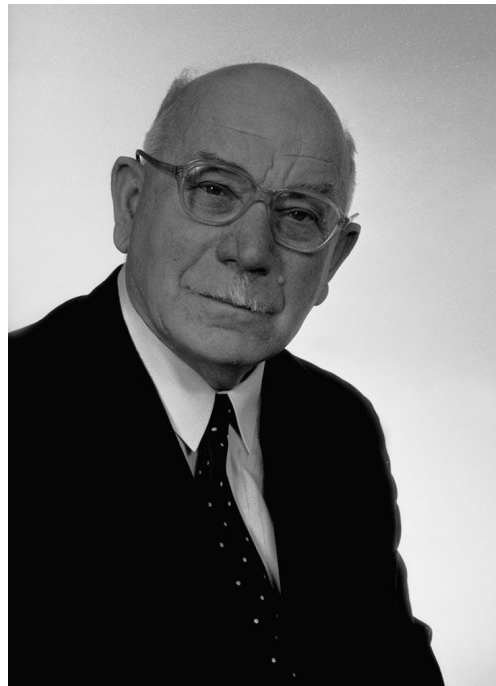

DR. SZÉP IVÁN

1920–1994

Állatorvosdoktor, az állatorvos-tudomány kandidátusa, egyetemi tanár, a Gödöllői Agrártudományi Egyetem állatbonctani és -életteni, illetve állatélettani és állategészségtani tanszékének vezetője (1959–1972). Az állathigiénia és az állategészségtan oktatója, a környezetélettan és a tartástechnológia, a nagyüzemi lúdhigiénia és lúdbetegségek kutatója. Az állathigiénia tantárgy első hazai előadója az Állatorvostudományi Főiskolán (1954–1959) a belgyógyászati tanszék keretében.

Szép Iván 1920-ban született Kiszzebenben (Sáros vármegye). A soproni bencés gimnáziumban érettségizett, a M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem állatorvosi osztályán 1943-ban állatorvosi oklevelet szerzett. Ezt követően Sályi Gyula professzor tanársegéde volt a kórbonctani tanszéken. Elsőként írta le a tyúkok osteomyelosclerosisát, és e témájú disszertációjának megvédésével állatorvos-doktori oklevelet szerzett 1944-ben.

1944-ben Margittán járási állatorvos volt, majd katona a nagyváradi huszároknál. 1945 áprilisában amerikai, angol és belga hadifogság után került haza. Sopronban dolgozott a járási állatorvos mellett, és még ebben az évben tisztivizsgát tett. 1946-tól 1949-ig Kisújszálláson járási állami állatorvosként megszervezte az első mesterséges termékenyítő állomást. 1949 és 1951 között Szolnok megye vezető főállatorvosa volt, a nagyüzemi gazdaságokat szervezte.

1951 és 1959 között Budapest vezető főállatorvosaként működött, és létrehozta a Lehel úti állat-egészségügyi intézményeket.

Ebben az időszakban egyetemi docensként a Mócsy János professzor vezette belgyógyászati tanszéken az állathigiéna című tantárgy első előadója volt, és Mócsy mellett társszerzője az *Állathigiénié* (1959) tankönyvnek. Az állathigiéna mellett állatorvos-etikai előadásokat is tartott.

1959-ben kinevezték a Gödöllői Agrártudományi Egyetem állatbonctani és -életteni tanszékének vezetőjévé. Ezt az – időközben állatélettani és állategészségtani tanszéknek elnevezett – egységet 1972-ig vezette. Az anatómia és az élettan oktatásán felül az állathigiéna és állategészségtan tantárgyakat is oktatta 1990. évi nyugdíjba vonulásáig. A *Háziállatok anatómiája és élettana* valamint az *Állategészségtan* című, Potsabay Jánossal írt tankönyvük az agráregyetemek egységes tankönyvévé vált. Előadásait gyakorlati tapasztalatain nyugvó, széles körű tárgyismeret, komplex látásmód és didaktikus rendszerezés jellemezte. Aktív szerepet vállalt a különböző szakmérnöki képzésekben is. Elsőként ismer-
te fel a környezetvédelem jelentőségét az agrármérnökképzésben.

Kutatómunkájában az istállók hőegyensúlyával, mikroklímájával foglalkozott, majd a természetszerű tartás, a telepítés- és istállóhigiéna korszerűsítésének lehetőségeit vizsgálta. Az *Összehasonlító mikroklíma-vizsgálatok szarvasmarha-istállóknban* című kandidátusi értekezését 1962-ben védte meg. „A lúdtenyésztés fejlesztése” program keretében munkacsoportjával elsőként írták le a Derzsy-betegség (lúdinfluenza) kórképét, és ismertették a ludak fertőző cloaca- és phallusgyulladását. Munkásságát 33 könyvben, illetve könyvrészletben, 10 egyetemi jegyzetben és 125 szakközleményben foglalta össze.

Közéleti tevékenysége széles körű volt. Két évtizeden át (1953–1971) elnöke volt a Közalkalmazottak Szakszervezete állatorvos csoportjának. A *Magyar állatorvosok címtára* kezdeményezője és kiadásának szervezője volt.

Munkásságát a Munka Érdemérem (1953), a Felszabadulási emlékplakett (1955), a Szocialista Faluért Emlékérem (1981), a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója (1955, 1960), a Kiváló Munkáért (1985) és az Aranykoszorús Egyetemi Jelvény (1961) kitüntetésekkel ismerték el.

1994. október 16-án Budapesten hunyt el.

Irodalom

Bárdos László: Dr. Szép Iván 1920–1994. *Magyar Állatorvosok Lapja*, 1995. 50. 6. 384.